

Sygn. akt IV U 671/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jacek Witkowski
Protokolant	sekr. sądowy Monika Świątek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 lipca 2016r. w S.

odwołania T. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 21 kwietnia 2015 r. Nr E.- (...)

w sprawie T. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje T. P. prawo do emerytury od dnia 01 kwietnia 2015 roku.

Sygn. akt IV U 671/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21.04.2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił wnioskodawczyni T. P. przyznania prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440) w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43), ponieważ na dzień 1.01.1999 r. nie udowodniła 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Od decyzji tej odwołanie złożyła ubezpieczona T. P., która wnosila o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania, skarżąca domagała się zaliczenia do kategorii pracy w szczególnych warunkach dwóch okresów zatrudnienia w (...) Zakładach (...) tj. od 27.06.1974 r. do 31.08.1982 r. i od 1.10.1982 r. do 28.02.1991 r., argumentując, iż w czasie obydwu okresów zatrudnienia w tym zakładzie, zajmowała się klejeniem elementów obuwia i ich wykańczaniem.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wnosił o jego oddalenie, powołując się na okoliczność, iż ubezpieczona nie przedłożyła świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, o jakim mowa w § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Ubezpieczona T. P. ur. (...) złożyła dnia 3.04.2015 r. wniosek do pozwanego Oddziału ZUS o przyznanie jej prawa do emerytury. Na podstawie dokumentacji przedłożonej przez ubezpieczoną pozwany ZUS przyjął za udowodniony, na dzień złożenia wniosku staż ubezpieczeniowy w wymiarze 23 lat 3 miesięcy i 3 dni, w tym w warunkach szczególnych 4 miesiące i 24 dni. Organ rentowy uznał, że wnioskodawczyni nie spełnia warunku z § 4 ust. 1 pkt. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. tj. nie wykazała 15 letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach na dzień 1.01.1999 r. zaskarżoną decyzją z dnia 21.04.2015 r. pozwany ZUS odmówił ubezpieczonej przyznania prawa do emerytury w wieku obniżonym (k. 10 a.e.).

W toku postępowania rozpoznawczego Sąd Okręgowy ustalił, iż ubezpieczona T. P. zatrudniła się w (...) Zakładach (...) od dnia 27.06.1974 r. na podstawie umowy o pracę na czas nie określony w pełnym wymiarze czasu pracy jako pracownik produkcyjny przy produkcji obuwia (akta osobowe – świadectwo pracy). Jej praca polegała na klejeniu elementów obuwia przy użyciu klejów toksycznych takich jak budapren, także wykonywaniu prac związanych z szyciem części obuwia. Ubezpieczona pracę swoją świadczyła w filii Zakładów, która mieściła się w S.. W 1982 r. ubezpieczona w związku z trudnościami ekonomicznymi Zakładów, została zwolniona wraz z innymi pracownikami z dniem 31.03.1982 r. Następnie z dniem 1.10.1982 r. ponownie została zawarta z ubezpieczoną umowa o pracę i była to umowa o pracę nakładczą (akta osobowe). Faktycznie zaś T. P. świadczyła pracę na terenie zakładu pracy, w dotychczasowym miejscu. Wykonywała również tę samą pracę. Wówczas zakłady nosiły nazwę (...) S.A. w Ł.. Ubezpieczona zatrudniona była do 28.02.1991 r. (świadectwo pracy – akta osobowe).

Powyższych ustaleń, Sąd dokonał na podstawie następujących dowodów: zeznań ubezpieczonej (k. 18v – 19, 32v – 33, 57v a.s.), zeznań świadków: H. P. (k. 19), K. W. (k. 19v a.s.), K. B. (k. 56v) i K. K. (k. 56v – 57 a.s.) oraz dokumentów znajdujących się w aktach osobowych.

W ocenie Sądu Okręgowego, zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na ocenę, iż ubezpieczona T. P. w obydwu spornych okresach świadczyła pracę związaną z produkcją obuwia polegającą na klejeniu i szyciu elementów obuwia. Ten rodzaj pracy odpowiada regulacji zawartej w załączniku A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. dział VII poz. 12 i 14. Sąd dał wiarę zeznaniom ubezpieczonej jak i świadków zarówno co do charakteru pracy, którą wykonywała, jak i co do faktu, że w drugim okresie zatrudnienia tj. od 1.10.1982 r. do 28.02.1991 r. pracę swoją świadczyła nie w domu jako chałupnik lecz na terenie hali produkcyjnej w S.. Świadkowie byli pracownikami tych zakładów w tym samym okresie co ubezpieczona i wykonywali podobne czynności. Jeden ze świadków tj. K. W. była przez cały okres brygadzystką na hali produkcyjnej. Zeznanie wszystkich świadków i ubezpieczonej są spójne ze sobą i stanowcze.

W tej sytuacji Sąd dał wiarę tym zeznaniom, pomimo, iż ubezpieczona formalnie miała zawartą umowę o pracę nakładczą. Dodać należy, iż a kart wynagrodzeń wynika, iż ubezpieczona otrzymywała zasiłki chorobowe w tym danym okresie zatrudnienia, co nie miałyby miejsca w przypadku wykonywania pracy chałupniczej.

Zatem Sąd uznał, że obydwa sporne okresy kwalifikują się do zaliczenia ich jako okresy pracy wykonywanej w warunkach szczególnych w rozumieniu § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia z dnia 7.02.1983 r. Suma tych okresów przekracza znacznie próg 15 lat na dzień 1.01.1999 r. Zatem T. P. w dacie złożenia wniosku o emeryturę spełniła wszystkie przesłanki do jej nabycia wymienione w art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o FUS w zw. z § 3, § 4 ust. 1 pkt. 1 i 3 rozporządzenia.

W związku z tym, Sąd z mocy art. 477¹⁴§2 kpc orzekł jak w sentencji.